

Jak jsme mohli přežít bez mobilu

POVÍDKY ke kávě

III.

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

Jak jsme mohli přežít bez mobilu

POVÍDKY
ke kávě

III.

Hana Hrabáková

text © Hana Hrabáková, 2017
cover © Kameel Machart, 2017
ISBN: 978-80-87938-58-4

..... úvod

I v této knížce najdete obyčejné příběhy, tak jak je život přináší. Mnozí z vás se poznávajíte, někteří nevěřičně kroutíte hlavami, co všechno se může stát a mnozí si říkáte – to je jako u nás...

Tak díky všem, že to čtete a moc si toho vážím.

Hana Hrabáková

Karlín

V předvánočním čase jezdíme s kamarádkou Helou za kulturou. Jednou mě pozvala do divadla v Karlíně, tentokrát byl vypravený celý autobus, mám prý čekat na zastávce U Koně.

Hm, do Karlína to chce něco důstojnějšího, svátečnějšího, řekla jsem si a zase zjistila, že nemám co na sebe. Nakonec jsem to přece jen vyřešila.

Na zastávce U Koně jsem se na jehlách třpytila už na dálku a pomalu jsem se přidala ke známým učitelkám, které ale měly na sobě povětšinou kalhoty a polobotky a povídaly si něco o Hybernii.

„To já asi jedu s jiným zájezdem, my s Helou totiž jedeme do Karlína,“ sdělila jsem jim, netušíc, že všechno bude nakonec jinak.

„No, to nevím...“ řekla jedna známá, „...ale tenhle zájezd pořádá Hely dcera a jede se do Hybernie.“

To mě znejistilo.

Přijel autobus plný učitelek a Hely dcera nás přepočítávala a vítala. Jen jsem se stačila zeptat:

„Kam že to vlastně jedeme?“

„Do Hybernie.“

„No, tedy...“ začala jsem koktat. „My s Helou jsme se vypravily do Karlína,“ vyprskla jsem smíchy.

„No, to je celá naše máma,“ podotkla dcera a půl autobusu se rozesmálo. Druhá půlka učitelek se nesmála jen proto, že už je nahluchlá.

Divadlo Hybernie je takové lepší kino, všichni tam byli normálně oblečení, jen Hela a já jsme se už zdálky leskly, třpytily a házely prasátka na všechny strany.

Ale becherovku tam mají stejně dobrou jako v Karlíně!

..... Hybernie

Pár dnů nato jsem dostala od jednoho tatky ve školce tři lístky na Mary Poppins, opět do Hybernie. Pozvala jsem na oplátku já Helu a jako řidiče jsme přizvaly Janu, ostřílenou motoristku, která se vyzná.

Sice jsme si v automatu koupily tři parkovací lístky místo lístků do metra, ale jinak dobrý.

Představení se nám moc líbilo a becherovka o přestávce taky měla správnou teplotu.

Cestou metrem zpět nás Hela opět bavila svými historkami, prostořeká Jana všechno komentovala slovy: „No nekecej!“, používala i šťavnatější výrazy, a tak jsme si brzy získaly pozornost celého vagónu.

Přistoupila k nám starší dáma, ve které jsem ihned poznala svou chemikářku z gymnasia, a moc se bavila. Závěrem povídá: „Ve které restauraci jste si, holčičky, tak užívaly?“

„Paní, profesorko, my jsme nebyly »pařit«, my jsme byly za kulturou. V Hybernii,“ odpověděla jsem způsobně.

„Ale jděte? A na čem jste byly?“ vyzvíдалa.

Chtěla jsem jí odpovědět, ale najednou - tma. Prázdné. Nic. Okno. Nemohla jsem si vůbec vzpomenout. Obrátila jsem se tedy na Helu:

„Helenko, na čem jsme to byly?“

A Hela se divila: „Kde?“

„No před chvílí, v divadle. Já mám úplný okno!“ Název díla mi ne a ne naskočit.

„Hela se zarazila uprostřed své další historiky a povídá: „Já už ani nevím, že jsme byly v nějakém divadle...“

To už se smál celý vagón a prostořeká Jana to dorazila slovy:

„Vy stařeny, s váma zase někdy někam pojedou...!“